

De prins van
Trots

Kerri Maniscalco bij Boekerij:

De prins van Toorn

De prins van Trots

Kerri Maniscalco

De prins van Trots

Vertaald door Anne-Marieke Buijs

ISBN 978-90-225-9786-6

ISBN 978-94-023-2149-4 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Kingdom of the Cursed*

Vertaling: Anne-Marieke Buijs

Omslagontwerp en -beeld: © DPS Design & Prepress Studio

Illustraties schutbladen © Rosie Fowinkle (@rosiethorn88)

Auteursfoto: © Kelli Maniscalco, Dogwood Lane

Illustratie kaart: © Virginia Allyn

Zetwerk: Pier Post

© 2021 Kerri Maniscalco

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor jou, mijn lieve lezer. Altijd.

Ziedende Wind

Zeyen Cirkels

Huize Lust

Poorten van Hel

Huize Toorn

Het Vuurmeer

Duistere Rivier

KONINKRIJK VAN I

Huize Gretigheid

Zondenstorm

Huize Ledigheid

Huize Trots

Vlammende Zerken

Huize Afgunst

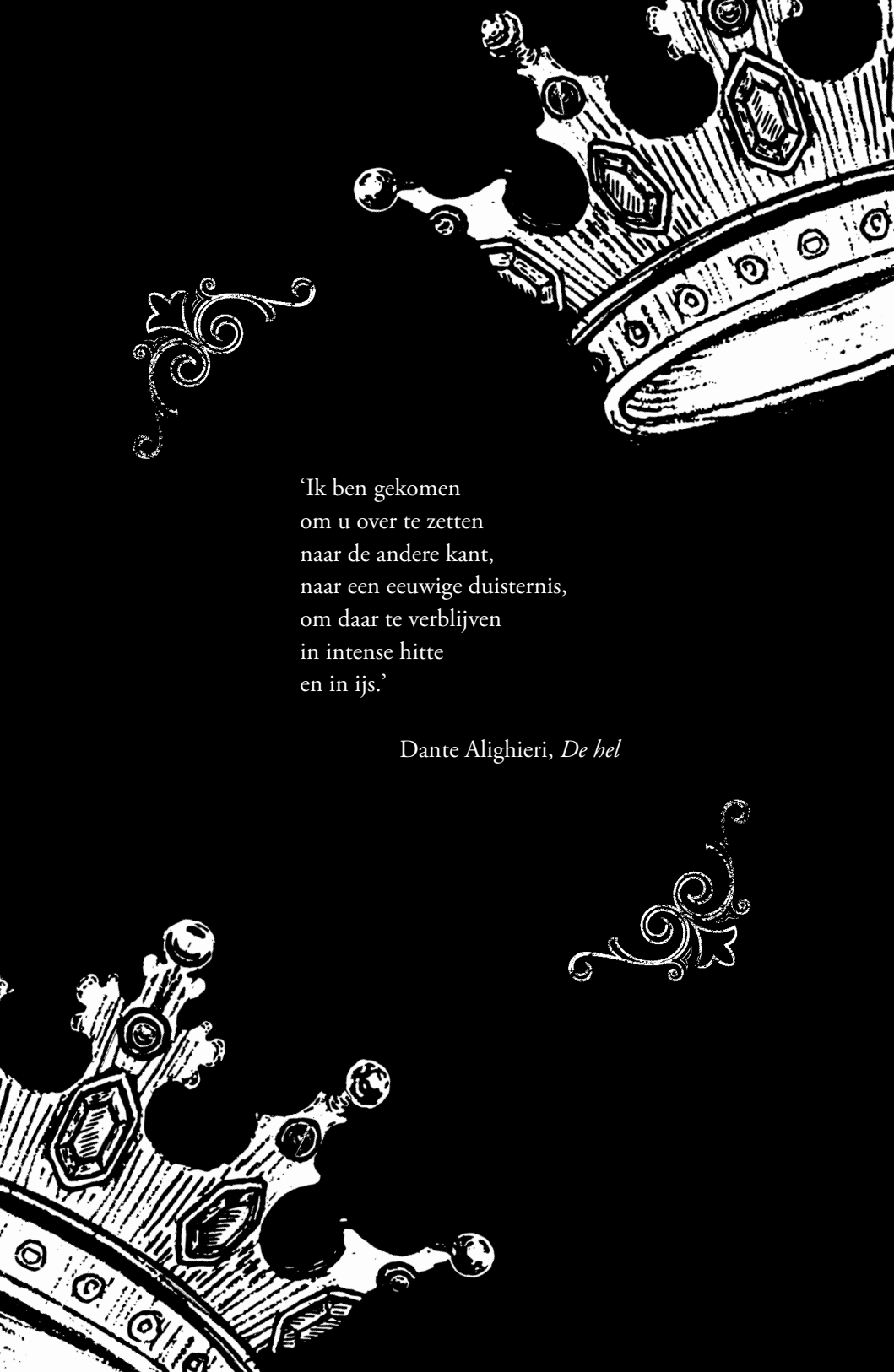

Huize Hebzucht

Bloedhoutwoud

DE VERDORVENEN

'Ik ben gekomen
om u over te zetten
naar de andere kant,
naar een eeuwige duisternis,
om daar te verblijven
in intense hitte
en in ijs.'

Dante Alighieri, *De hel*

Op een ongebruikelijk koele zomeravond, te midden van een jankende storm, kwam de tweeling ter wereld. Dit was echter niet het begin van een sprookje. Degenen die hadden toegekeken, hadden gewacht, herkenden het als een voorteken. De een zou haar sterfelijke leven verbeuren, de ander zou haar ziel verkopen. Heksenkringoudsten discussieerden over het hoe en waarom, maar ze waren het allemaal over één ding eens: de komst van de tweeling kondigde het begin aan van een duistere tijd. Nu, terwijl de een zich op woede richtte en haar zinnen had gezet op de troon van de duivel, en de ander haar hart was verloren, omringd werd door de dood, fluisterden anderen over een nieuwe voorspelling... een die zowel heksen als demonen verdoemde.

Aantekeningen uit het di Carlo-grimoire

Ergens in het verleden

Er was eens een koning die op een vervloekte ochtend door zijn kasteel beende. Zijn voetstappen galmden dreigend door de gang en lieten zelfs de schaduwten vluchten om niet te worden opgemerkt. Hij was in een slechte bui en die werd alleen maar slechter naarmate hij dichterbij háár in de buurt kwam. Hij was zich bewust geweest van haar zucht naar wraak lang voor hij deze vleugel van het kasteel was binnengegaan. Die hing als een kwaadaardige wolk voor de ingang naar zijn troonzaal, maar hij besteedde er geen aandacht aan. De heks was een plaag voor dit land.

Een die hij onmiddellijk wilde uitbannen.

Er schoten vleugels van witte vlammen met zilveren uiteindes tussen zijn schouderbladen vandaan toen hij de dubbele deuren opengooide. Die sloegen tegen de wanden, waarbij het hout bijna doormidden spleet, maar de indringer keek niet op vanuit haar luie positie op de troon. *Zijn troon.*

Zonder hem aan te kijken streelde ze haar been zoals een attente minnaar dat zou kunnen doen bij een gretige partner. Er zat een split in de rok van haar jurk, van haar enkel tot aan haar heup. Ze tekende loom cirkeltjes op haar kuit, leunde naar achteren terwijl haar vingers steeds iets hoger kwamen. Zijn aanwezigheid weerhield haar er niet van haar handen via de buitenkant van haar dijen hoger te laten glijden.

‘Eruit.’

De heks richtte haar aandacht op hem. ‘Met je praten heeft niet geholpen, net zomin als logica of redelijkheid. Nu heb ik een nogal aanlokkelijk nieuw aanbod voor je.’ Ze liet langzaam haar handen

over het dunne materiaal van haar jurk over haar borsten heen glijden en er verscheen een zwoele blik in haar ogen terwijl ze hem recht aanstaarde. ‘Doe je broek uit.’

Hij sloeg met een onverbiddelijke uitdrukking op zijn gezicht zijn armen over elkaar. Zelfs zijn schepper kon hem niet laten toegeven aan diens grillen en zij was bij lange na niet zijn schepper.

‘Eruit,’ herhaalde hij. ‘Ga, voor ik je daartoe dwing.’

‘Probeer het maar.’ In een onmenselijk gracieuze beweging kwam ze overeind en haar lange zilverkleurige jurk schitterde als een zwaard waarmee door de lucht werd gezwaaid. Elke poging tot verleiding was verdwenen. ‘Raak me aan en ik zal alles wat je lief is vernietigen. Majesteit.’

Ze klonk nu spottend, alsof hij de titel of het bijbehorende respect niet waard was.

Hij lachte. Het geluid was net zo dreigend als de dolk die nu tegen haar ranke keel werd gedrukt. Ze was niet de enige die was gezegend met een bovennatuurlijke snelheid.

‘Je vergist je,’ gromde hij bijna. ‘Er is niets wat me lief is. Ik wil je voor het donker uit dit rijk hebben. Als je er dan nog bent, laat ik mijn hellehonden los. Als zij klaar zijn, zal alles wat over is in het Vuurmeer worden gegooid.’

Hij verwachtte haar angst te ruiken. In plaats daarvan kwam ze onverwacht naar voren en haalde met één brute beweging haar keel langs het lemmet. Bloed stroomde over haar glinsterende jurk, spetterde over de gladde marmeren vloer en zijn manchetten. Met op elkaar geklemde kaken veegde hij de dolk schoon.

Totaal niet onder de indruk van haar wrede nieuwe ketting stapte ze bij hem vandaan met een glimlach die kwaadaardiger was dan zijn kwaadaardigste broer. De wond sloot zich weer.

‘Weet je dat zeker? Is er helemaal niets waar je naar hunkert?’ Toen hij niet reageerde, laaide haar ergernis op. ‘Misschien zijn de geruchten dan toch waar. Je hebt geen hart in die gepantserde borst van je.’ Ze liep om hem heen, waarbij haar rok een spoor van bloed over de ooit kraakheldere vloer trok. ‘Misschien moeten we je opensnijden om dat even te controleren.’

Ze keek eens naar de ongebruikelijke zilver met witte vlammen op zijn rug en haar grijns werd roofzuchtig. De vleugels waren zijn favoriete wapens en hij verwelkomde de intense, withete hitte die zijn vijanden in doodsangst achteruit liet deinzen of op de knieën liet vallen, tranen van bloed liet huilen.

Met een snelle knip van haar vingers kregen ze de kleur van as en verdwenen.

Paniek maakte zich van hem meester toen hij ze vergeefs probeerde op te roepen.

‘Een kunstje zo smerig als de duivel zelf.’

Haar stem klonk zowel jong als oud toen ze haar spreuk uitsprak. Hij vloekte. Natuurlijk. Daarom had ze haar bloed vergoten, als offer aan een van haar genadeloze godinnen.

‘Vanaf vandaag zal er zich een vloek door dit land verspreiden. Je zult alles vergeten, op je haat na. Liefde, goedheid, elk positief ding in jouw wereld zal verdwijnen. Op een dag zal daar verandering in komen. Als je waar geluk kent, zweer ik dat ik je ook alles wat je liefhebt zal afnemen.’

Hij had nauwelijks een woord gehoord van wat de heks met het donkere haar had gezegd, omdat hij zijn uiterste best had gedaan om zijn vleugels te laten verschijnen. Wat ze er ook mee had gedaan, zijn geliefde wapens waren weg.

Er verscheen een rood waas van bloedlust voor zijn ogen, maar hij kreeg zichzelf met pure wilskracht onder controle. Hij zou nu niks meer aan de heks hebben als ze dood was, vooral als hij ooit hoopte terug te krijgen wat van hem was gestolen.

Ze klakte een keer met haar tong, alsof ze teleurgesteld was dat hij zijn innerlijke demon niet losliet om terug te vechten, en maakte aanstalten om zich van hem af te keren.

Hij deed geen moeite om haar te volgen. Toen hij sprak, klonk zijn stem zo duister en stil als de nacht. ‘Je hebt het mis.’

Ze wierp hem een blik toe over een elegante schouder. ‘O?’

‘De duivel mag dan smerig zijn, maar hij verricht geen kunstjes.’ Zijn glimlach was pure verleiding. ‘Hij onderhandelt.’

Voor het eerst kwam de heks onzeker over. Ze had gedacht het

meest listig en dodelijk te zijn. Ze was vergeten in wiens troonzaal ze stond en hoe hij zich naar die vervloekte, ellendige ruimte had geklauwd.

Dit was het koninkrijk van de Verdorvenen en h j heerste over hen allemaal.

‘Interesse in een overeenkomst?’

Hel was niet wat ik had verwacht. Ik negeerde de verraderlijke prins van Toorn, die naast me stond, en ademde stilletjes, beverig in terwijl rook om ons heen dreef door de demonenmagie die hij had gebruikt om ons hierheen te brengen. Naar de Zeven Cirkels.

In de oogwenk die het had geduurd om vanuit de grot in Palermo naar dit rijk te reizen had ik allerlei visioenen gehad over onze aankomst, het ene nog verschrikkelijker dan het andere. In elke nachtmerrie had ik me een stortvloed van vuur en zwavel voorgesteld. Vlammen die heet genoeg waren om mijn ziel te verzengen of het vlees van mijn botten te doen smelten. In plaats daarvan moest ik een plotselinge huivering onderdrukken.

Door de aanhoudende rook en mist kon ik net wanden onderscheiden van een apart, ondoorzichtig soort edelsteen die hoger waren dan ik kon zien. Ze waren donkerblauw of zwart, alsof het donkerste deel van de zee zich tot onmogelijke hoogtes had opgericht en toen was bevroren.

De rillingen liepen langs mijn rug. Ik weerstond de neiging om mijn handen warm te blazen of me naar Toorn toe te keren voor troost. Hij was niet mijn vriend en al helemaal niet mijn beschermer. Hij was precies wat zijn broer Afgunst had beweerd: de ergste van de zeven demonenprinsen.

Een monster onder de beesten.

Ik mocht geen moment vergeten wat hij was. Een van de Verdorvenen, die onsterfelijke wezens voor wie mijn grootmoeder mijn

tweelingzus en mij ons hele leven had gewaarschuwd dat we ons voor hen moesten verbergen. Nu had ik vrijwillig beloofd met hun koning, de prins van Trots, te trouwen om een vloek te beëindigen. Dat had ik hen in ieder geval laten geloven.

Het metalen korset dat mijn toekomstige echtgenoot me eerder op de avond had gegeven werd ondraaglijk koud in de ijskoude lucht. De lagen van mijn glinsterende donkere rok waren te dun om enige bescherming of warmte te bieden en mijn muiltjes waren nauwelijks meer dan stukjes zijde met dunne leren zooltjes.

Er stroomde ijs door mijn aderen. Onwillekeurig vroeg ik me af of dit niet nog een snood plannetje was van mijn vijand om me van mijn stuk te brengen.

Mijn ademwolkjes hingen kort als kleine schimmen voor mijn gezicht. Etherisch, vergankelijk. Verontrustend. Lieve godin. Ik was écht in Hel. Als de demonenprinsen me niet te pakken zouden krijgen, zou Nonna Maria me zeker de nek omdraaien. Helemaal als mijn grootmoeder ontdekte dat ik mijn ziel aan Trots had overgedragen. Bloed en botten! De duivel.

Een beeld van de perkamentrol die me aan Huize Trots verbond flitste door mijn hoofd. Niet te geloven dat ik het contract met bloed had ondertekend. Ondanks mijn eerdere vertrouwen in mijn plan om in deze wereld te infiltreren en de moord op mijn zus te wreken, voelde ik me totaal onvoorbereid nu ik hier stond.

Waar ‘hier’ dan ook precies was. Het leek er niet op alsof we ons binnen een van de zeven demonische koningshuizen bevonden. Ik wist niet waarom ik had gedacht dat Toorn deze reis makkelijk voor me zou maken.

‘Wachten we op de komst van mijn verloofde?’

Stilte.

Ik verplaatste slecht op mijn gemak mijn gewicht van de ene naar de andere voet.

Er hing nog zo veel rook dat ik niet alles duidelijk kon zien. Aangezien mijn demonische begeleider weigerde iets te zeggen, begon mijn creatieve geest me te treiteren met een breed scala aan angstbeelden. Het was goed mogelijk dat Trots vlak voor ons

stond te wachten om zijn bruid hoogstpersoonlijk op te eisen.

Ik spitste mijn oren, probeerde elk geluidje op te vangen dat erop kon wijzen dat er iets of iemand aan kwam. Er was niets, op het uitzinnige bonzen van mijn hart na.

Geen gegil van de tot in de eeuwigheid gekwelden of vervloekten. Om ons heen heerste een absolute, verontrustende stilte die zwaar aanvoelde... alsof alle hoop duizend jaar geleden was opgegeven en enkel de verpletterende stilte van wanhoop was achtergebleven. Het zou zo makkelijk zijn om het op te geven, om te gaan liggen en de duisternis toe te laten. Dit rijk was de winter in al zijn ruige, meedogenloze glorie.

En we waren nog niet eens door de poort...

Paniek maakte zich van me meester. Ik wilde zo graag terug in mijn eigen stad zijn met zijn zomerse inwoners, waar de geur van de zee in de lucht hing, dat ik een steek in mijn borst voelde. Ik had echter mijn keus gemaakt en nu moest ik ook doorzetten. Vittoria's echte moordenaar liep nog ergens vrij rond en ik zou duizend keer door de poort van Hel lopen om hem te vinden. Ik bevond me op een andere plek, maar mijn ultieme doel was niet veranderd.

Ik ademde diep in en mijn emoties kwamen daardoor tot bedaren.

De rook trok eindelijk op, waardoor ik voor het eerst de onderwereld duidelijk kon zien.

We stonden met zijn tweeën in een grot die leek op degene die we hoog boven de zee in Palermo hadden achtergelaten, de plek waar ik bijna twee maanden geleden mijn bottencirkel had neergelegd en Toorn voor het eerst had opgeroepen, maar toch zo anders dat ik een knoop in mijn maag kreeg bij het zien van het onbekende landschap.

Van ergens boven ons drongen er een paar zilveren straaltjes maanlicht binnen. Het was niet veel, maar het bood voldoende verlichting om de naargeestige, met stenen bedekte grond te zien die was bedekt met een laagje rijp.

Enkele meters verderop stond een bedreigende, grote poort, die ergens wel leek op de zwijgende prins die naast me stond. Uit obsidiaan gehouwen zuilen – waar op was te zien hoe mensen op wrede

wijze werden gemarteld en vermoord – met daartussen twee deuren die geheel uit schedels bestonden. Menselijk. Dierlijk. Demonisch. Sommige met hoorns, andere met prominente hoektanden. Allemaal verontrustend. Mijn aandacht ging naar iets waarvan ik aannam dat het de klink was: een wapitischedel met een enorm, met rijp bedekt gewei.

Toorn, de machtige demon van de oorlog en verrader van mijn ziel, bewoog iets. Een piepklein sprankje ergernis dwong me ertoe zijn kant op te kijken. Hij staarde me aan met een doordringende blik en diezelfde kille uitdrukking op zijn gezicht. Ik wilde zijn hart uit zijn borst rukken en erop stampen om ook maar iets van emotie uit hem los te krijgen. Alles was beter dan de ijzige onverschilligheid die hij nu zo effectief uitstraalde.

Zodra het in zijn straatje had gepast, had hij zich tegen me gekeerd. Hij was een zelfzuchtig wezen, precies waar Nonna me voor had gewaarschuwd, en het was dom van me geweest om iets anders te geloven.

We staarden elkaar kort aan.

Hier, in de schaduwen van de onderwereld, blonken zijn donker-gouden ogen als de met robijnen bezette kroon op zijn hoofd. Mijn hartslag versnelde hoe langer het uitdagende oogcontact duurde. Zijn greep op me verstrakte iets en toen pas drong het tot me door dat ik zijn hand zo stevig vasthield dat mijn knokkels wit zagen. Ik liet hem los en deed een stapje opzij.

Als hij zich ergerde, vermaakte of zelfs woedend was, zou ik dat niet weten. De uitdrukking op zijn gezicht was nog net zo afstandelijk als toen hij me een paar minuten geleden dat contract met Trots had aangeboden. Als hij wilde dat het vanaf nu zo tussen ons was, prima. Ik wilde hem niet, had hem niet nodig. Ik zou zelfs willen zeggen dat hij naar Hel kon gaan, maar dat was ons allebei al gelukt.

Hij keek toe terwijl ik mijn gedachten onder controle probeerde te krijgen. Ik dwong mezelf tot een ijzige kalmte die ik totaal niet voelde. Wetende hoe goed hij gevoelens opmerkte, was dat waarschijnlijk vergeefse moeite.

Ik nam hem in me op en deed mijn best om de demonenprins

na te doen. Op mijn meest hooghartige toon zei ik: ‘De beruchte poorten van Hel, neem ik aan.’

Hij trok een donkere wenkbrauw op alsof hij me zo wilde vragen of ik niks beters kon verzinnen.

Mijn sluimerende angst maakte plaats voor woede. Dan was Toorn in ieder geval nog ergens goed voor. ‘Is de duivel te arrogant om zijn toekomstige koningin hier te ontmoeten? Of is hij bang voor een vochtige grot?’

Toorns scherpe glimlach straalde een en al verdorven vreugde uit. ‘Dit is geen grot, maar een leegte buiten de Zeven Cirkels.’

Hij plaatste zijn hand op mijn onderrug en stuurde me naar voren. Ik was zo van mijn stuk door hoe aangenaam dat voelde, door de tedere intimiteit van zijn gebaar, dat ik het contact niet verbrak. Kiezeltjes verschoven onder onze voeten, maar dat was niet te horen. Op onze stemmen na was het ontbreken van geluid dermate schokkend dat ik bijna uit balans raakte. Toorn wachtte tot ik mijn evenwicht had hervonden en liet me toen los.

‘Het is de plek waar sterren niet durven te komen,’ fluisterde hij vlak bij mijn oor. Zijn warme adem vormde een scherp contrast met de ijskoude lucht.

Ik huiverde.

‘Datzelfde geldt niet voor de duivel. De duisternis wordt door hem verleid. Net als angst.’

Hij streek met zijn blote knokkels langs mijn ruggengraat, waardoor ik nog meer kippenvel kreeg. Mijn adem stokte. Ik keerde me met een ruk om en sloeg zijn hand weg.

‘Breng me naar Trots. Ik ben jouw gezelschap beu.’

De grond onder ons beefde. ‘Het was niet jouw trots die in de bottencirkel verscheen de nacht dat je bloed vergoot en mij opriep. Het was jouw toorn. Jouw razernij.’

‘Dat mag dan zo zijn, hógheid, maar op het document dat ik heb getekend stond toch “Huize Trots”?’ Ik zette een stap naar hem toe en mijn hart bonsde in mijn keel. De hitte van zijn lichaam omhulde me als zonlicht, warm en aanlokkelijk, het deed me aan thuis denken. Die steek in mijn borst was acuut, verterend. Ik koos mijn

woorden zorgvuldig, venijnig, met als doelwit zijn ijsskoude hart, in de hoop om door de muur heen te breken die hij zo kundig tussen ons had opgericht. Of het nu goed of verkeerd was, ik wilde hem kwetsen omdat ik zo kapot was geweest van zijn misleiding.

‘Daarom heb ik voor de duivel gekozen, niet voor jou. Hoe voelt dat, prins Toorn? Weten dat ik liever een eeuwigheid met een monster het bed deel dan dat ik me weer aan jóú onderwerp.’

Zijn aandacht ging naar mijn lippen. Er kwam een verleidelijke glans in zijn ogen toen ik naar de zijne keek. Hij zou het misschien niet toegeven, maar hij wilde me zoenen. Er verscheen een grimmi-ge glimlach om mijn mond. Eindelijk was die koele onverschilligheid verdwenen. Jammer voor hem dat ik nu verboden terrein was.

Hij staaarde nog even en zei toen dodelijk zacht: ‘Jij kiest voor de duivel?’

‘Ja.’

We stonden nu zo dicht bij elkaar dat onze adem zich met elkaar vermengde. Ik weigerde terug te krabbelen, net als hij.

‘Als dat is wat je wilt, spreek dat dan uit in dit rijk. Trouwens...’ Hij rukte zijn dolk onder zijn jasje vandaan. ‘... als je zo zeker bent van de duivel, leg dan een bloedeed af. Als trots werkelijk de zonde is waar jij voor kiest, kan ik me niet voorstellen dat jij dat weigert.’

Met een uitdagende blik overhandigde hij me het mes, met het gevest naar mij toe.

Ik greep zijn huisdolk beet en drukte het scherpe metaal tegen mijn vingertop. Toorn sloeg zijn armen over elkaar en staaarde me uitdrukingsloos aan. Hij dacht niet dat ik ermee door zou gaan. Misschien was het inderdaad mijn vervloekte trots, maar het voelde ook een beetje alsof mijn temperament zich liet gelden toen ik in mijn vingertop prikte en hem de serpentdolk teruggaf. Ik had het contract van Trots al ondertekend. Er was geen enkele reden om nu nog te aarzelen. Gedane zaken namen geen keer.

‘Ik, Emilia Maria di Carlo, kies uit vrije wil voor de duivel.’

Een enkel druppeltje bloed belandde op de grond, bezegelde de afspraak. Ik richtte mijn aandacht op Toorn. Er brandde iets diep in zijn ogen, maar hij keerde zich van me af voor ik kon zien wat dat

was. Hij stopte de dolk terug onder zijn jasje en liep in de richting van de poorten, liet mij alleen achter aan de rand van het niets.

Ik overwoog weg te rennen, maar kon nergens heen.

Ik keek een laatste keer om me heen, haastte me toen achter de demon aan en ging naast hem lopen. Ik sloeg mijn armen om mezelf heen in een wanhopige poging de toenemende rillingen tegen te gaan, waarna ik alleen maar meer ging huiveren. Toorn had zijn warmte met zich meegenomen en nu beet de metalen korsettop opnieuw in mijn huid. Als we hier nog heel lang bleven zou ik doodvriezen. Ik riep herinneringen op aan warmte, aan rust.

Ik had slechts één keer eerder zo'n kou gevoeld, in het noorden van Italië, en toen was ik jong geweest en had ik het fantastisch gevonden om sneeuw te zien. Ik had het romantisch gevonden, maar nu zag ik de waarheid in... het was grandioos gevaarlijk.

Net zoals mijn huidige reisgenoot.

Mijn tanden klapperden, het enige geluid in de leegte. 'Hoe is het mogelijk dat we elkaar kunnen horen?'

'Omdat ik dat wil.'

Arrogante kwal. Ik blies sidderend mijn adem uit. Dat was bedoeld om hem mijn ergernis duidelijk te maken, maar ik was bang dat het alleen maar verried hoe koud ik het had. Er verscheen een zware fluwelen mantel vanuit het niets, die zichzelf om mijn schouders drapeerde. Ik wist niet waar Toorn die vandaan had getoverd en dat kon me ook niets schelen.

Ik trok die steviger om me heen, dankbaar voor de warmte ervan. Ik deed mijn mond open om de demon te bedanken, maar sloot die abrupt weer. Toorn had dit niet gedaan omdat hij attent was of zelfs hoffelijk. Ik stelde me voor dat het eerder was om ervoor te zorgen dat ik niet stierf nu hij bijna zijn missie had volbracht.

Als ik het me goed herinnerde zou hij de onderwereld naar wens mogen bezoeken en verlaten als hij mijn ziel aan Trots bezorgde. Iets waarvan hij ooit had gezegd dat dat voor hem het belangrijkste was.

Wat buitengewoon geweldig voor hem. Zijn verblijf hier zat erop net nu dat van mij begon en het enige wat hij had hoeven doen om zijn hartenwens veilig te stellen was mij verraden.

Al kon ik het ergens wel begrijpen.

Toorn liep zonder naar me te kijken verder. Hij plaatste zijn hand tegen de zuil die het dichtst bij ons stond en fluisterde een woord in een vreemde taal, zo zacht dat ik het niet kon verstaan. Er straalde goudkleurig licht uit zijn handpalm dat in de zwarte edelsteen werd opgenomen.

Even later gingen de twee helften van de poort krakend open. Ik kon niet zien wat zich erachter bevond en mijn fantasie riep ogenblikkelijk allerlei verschrikkelijke dingen op. De demonenprins nodigde me niet formeel uit, maar beende naar de opening toe zonder te kijken of ik meekwam.

Ik ademde diep in en zette me schrap. Ongeacht wat er voor ons lag, ik zou alles doen wat nodig was om mijn doelen te bereiken. Ik kroop dieper weg in mijn mantel en volgde.

Toorn bleef op de drempel staan en verwaardigde zich eindelijk om me weer aan te kijken. De uitdrukking op zijn gezicht was harder dan zijn toon en deed me abrupt stilstaan.

‘Even een waarschuwing.’

‘We staan op het punt Hel te betreden,’ merkte ik sardonisch op. ‘Die waarschuwende toespraak komt misschien een beetje laat.’

Hij kon er niet om lachen. ‘Binnen de Zeven Cirkels zijn er drie regels waar je je aan dient te houden. Om te beginnen moet je nooit je ware angsten onthullen.’

Dat was ik ook niet van plan. ‘Waarom niet?’

‘Deze wereld zal zich binnenstebuiten keren om je te kwellen.’

Ik deed mijn mond open, maar hij stak een hand op.

‘Ten tweede moet je je verlangens onder controle houden, anders zul je worden geplaagd door illusies die makkelijk aan te zien zijn voor de werkelijkheid. Je hebt er een voorproefje van gekregen toen je Lust hebt ontmoet. Al je verlangens zullen hier tien keer worden uitvergroot, vooral als we eenmaal de Zondenpassage binnengaan.’

‘De Zondenpassage.’ Ik bracht het niet als vraag, maar Toorn gaf toch antwoord.

‘Nieuwe onderdanen van het rijk worden op de proef gesteld om vast te kunnen stellen bij welk koninklijk Huis hun dominante